

DONARÀ
UNA
BATALLADA
CADA
SEMANA.
SI SE 'N VENEN MOLTES
tocará á somatent.

SE VEN
2 QUARTOS
TOT ARREU.
ADMINISTRACIO
Bambla del Nitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

QUESTIÓ FRANCO-HISPANO-PRUSIANA.

LA BALDUFADA DE 'N BISMARCK.

VOLAVERUNT.

Ja estém deshohenzolerisigmaringsats.
En Sigmaringen ja no vé.
Aixis ho ha dit son pare, que segons diuen
es tant bon senyor.
Y donchs, senyors progiessistas, que ja no
hem de ser patriotas? ¿Que ja no hem d' anar-
nos á apoderar del Perthurs y de Perpigná?
¡Quina llástima!
¡Are que 'l cassino progressista de Barcelo-
na habia ofert son apoyo al govern!

¡Are que 'n Prim y en Gaminde ja esmola-
van l' eyna!...
Y no 's pensin, que tot estava molt ben pastat.
La cosa anava molt callada, y 's portaba ab
molta mónita, y fins s' habia lograt que 'l rey
de Prussia hi vingués bé, sino com á rey, com
á parent al menos.
Pero dona la casualitat, ¡malheida casualitat
per cert!, que 'n Napoleon se 'n adona y...
¡adios Madrid!... la cosa 's desfá com un bola-
do y com una monarquía d' Isabel segona. Y
donchs, are ¿que farem?

Perque aixó es un mal de cap del diastre.
Afigurintse que las Corts ja están convoca-
das pe 'l dia 20 del mes que correm. ¿Com
queda 'n Prim devant dels diputats? Ben mi-
rat, are don Joac fins farà un paper ridicul.
¡Ditxosas Corts, ben donan de mals de caps!
Si jo fos de 'n Prim las disoldria. Perque si no
ho fa aixis, no li queda altre recurs que pre-
sentarse en lo congres entonant lo mea culpa,
retractantse d' alló que habia dit de que may
mes seria derrotat, y confessant que no solsa-
ment ha fet un paper ridicul ell, sino que tam-

bé l' ha fet fer á la nació. Y aixó, es clar, porta á radera la renúncia del càrrech de president del consell de ministres y, francament... una posició tan brillant, no s' deixa tant fàcilment.

A pesar de tot, tinch esperansas de que 'n Prim no deixarà la cadira ministerial. Los progressistas, si volen, prescindirán, si convé, d' en Sigmaringen, pero id' en Prim? Aixó ja es un'altra cosa.

Sense 'n Prim no poden viurer.

Alló del *jamás, jamás, jamás*, y alló de *¡Radicales á defenderse!*... y alló altre de *hablemos del sol y de la luna*, á ne 'ls progressistas, 'ls engreixa.

Hi ha puro que mes s' estima una frase d' en Prim que no pas un compás del himne de Riego...

¿Qué hi fa donchs que 'n Sigmaringen no vinga, que la Espanya fassi lo paper ridicul d' anar á oferir la corona á n' aquest bon senyor y lo de tenir que accedir á las exigencias de la Franga, y que las Corts hagin sigut convocadas inutilment, y que 'n Prim hagi fet un'altra primada? ¿Qué hi fa tot aixó si encara quedan los progressistas y son jefe, l' autor del embroll, al frente?

Si un rey tronat y destronat francés digué un dia: *tot s' ha perdut menos l' honor*, avuy los progressistas, imitant á n' aquell rey, poden també dir:

¡Tot s' ha perdut menos en Prim!

Y tindran molta rahó, porque lo qu' es en Prim, no s' ha perdut ni crech que may se perdi.—S.

A LA VINGUDA DEL REY que segons sembla ya no ve EN LEOPOLDO HOHENZOLERN SIGMARINGEN.

¡Nang, ning, nong, brandin campanas!
¡nang, ning, nong, toquin ben fort!!
¡Pam, pín, pum, que fassin salva
de los castells los canons,
qu' ha de vindre en Sigmaringen
al territori espanyol!!
«Cipayos, (ausells de América),
los dels sis rals y 'l porró,
trayevos las espardenyas,
poseus *lolas* de xarol,
respalleuvos l' uniforme,
caleuse lo kepís nou,
y borrarxos d' alegría
á lo nou rey feu cordó,
que be ho mereixen, ¡oh héroes!
¡que be ho mereixen minyons!!»
¡Tomatechs, tomatechs,
del progrés la nata y flor,
¡au! guarniune de calenas,
llargandaixos y altres flechs,
las plassas de Barcelona,
los carrers y carretons,
qu' ha de vení 'n ja 'ns Xeringan,
que ha de vindrer lo rey nou!
¡Marrechs, qu' aneu per la Rambla
ab l' arpa penjada al coll,
los que feu grinyolar l' orga,
los que toquen, sense por,
lo can-can, l' himno de Riego,
y altrás cosas que fan son!
Ensaieune una *real-marcha*
que fassi forsa retró,
que tó d' arribá un monarca
que 'ns donarí forsa drop!
¡Brigadas qu' escombren plassas
deixantio mes brut per tot,
no escombren avuy, brigadas,
poseuse l' escombra al coll,
y á n' el nou rey que 'ns encaixan
d' oculi guardia d' honor,
que be s' ho mereix lo héroe,
Maximiliano segon.

¡Granotas, canteu, granotas;
¡campanas, toquen ben fort;
¡oh progressistas! feu apats,
á la salut dels turrons,
que ja s' prepara l' escuadra
per aná á buscé l' rey nou

Mes ¿qué dich pobre de mi?
¿Qué per ventura estich boig?
¿Qué hi dit de lo rey «Xeringan»?
¡Ah! no: 'm retracto de tot;
que no toquin las campanas,
que no toquin pas gens fort,
que no fassin pas las salvas
de los castells, los canons;
los cipayos que no s' rentin,
ni s' posin lo v. stit nou;
no s' posin los del *tomatech*,
com los soldats de debó,
aquellas célebres calsas
de color de sanch de bou;
que no toquin los marrechs,
que 'l publich no está d' humor,
y que tornin las brigadas
á omplir los carrers de pols;
que no cantin las granotas,
que no s' mogui gens de vol,
que ja lo rey que venia
diu que no está per rahons,
perque no vol amohinos
ni mouer complicacions.
Guarden tota la gatsara
per quan en Prim dongui 'l cop.

PAU BULLANGA.

Avuy, segons está anunciat, se dona en lo teatro Saló dels Camps Eliseos la ONZENA Y ULTIMA representació de la gran tragi-comedia satírica é histórica LA PASSIÓ POLITICA, obra censurada d'rament per lo diari d' en «Brussi», insultada de una manera pescateresca per lo periódich «El Telégrafo» y aplaudida ab gran entusiasme per lo numerosissim publich que, á las DEU representacions de dita obra donadas en quinze dias, ha assistit.

Podém asegurar á nostres lectors que, la representació de avuy será la última per quan la empresa particular que posa dita obra te de cumplir, desde demá, ab los innumerables compromises contrets en casi tois los teatros importants de Catalunya, que desitjan representarla ab los mateixos actors luxó y apaiato que 's presenta en lo teatro dels Camps Eliseos.

Sabém de cert que, á mitja semana entrant se posarán á la venta los exemplars de «La Passió Política», dels quals s' en está fent una gran tirada, adornada ab quinze ó vint grabats representant personatjes y grupos.

BATALLADAS.

En Prim va dir als progressistas reunits en la Tertulia de Madrid, que, atesa la gravetat de las circunstancias, no convenia en aquells moments parlar mes que del sol y de la luna. ¿Han vist vostés una forma mes delicada per dir *llunatichs* als progressistas?

Lo *Telégrafo* anunciaba lo dimars, en la edició de la tarde, que en la nit d' aquell mateix dia, debía tenir lloch en esta ciutat una eclipse total de Lluna. Al veurer la molta gent que habia pres possessió de la muralla del mar, de

la Rambla y dels terrats, per observar l' eclipse, ens varem preguntar, recordant lo suelto del «Telégrafo», quants forasters habian vingut á ciutat á veurer aquell fenómeno. Perque, francament, si jo hagués sigut vehí de S. Andreu per exemple, lo mateix hauria sigut llegir que en Barcelona hi havia de haber una eclipse, que agafar las botas y anarmenhi.

Vaja, senyors del «Telégrafo»: ¿vostés volen fer molt l' home criticantho tot y trobantho tot dolent, y avans de tot, lo que haurian de fer, es apendrer d' escriurer. Ves á qui se li acut escriurer:

«Esta noche tiene lugar en esta ciudad un eclipse total de luna, etc.»

Lo que hi va haber, en la tarde, va ser un eclipse de sentit comú.

—Mira que diuhen.

—¿Qué?

—Que 'n Sagasta ha dit al embaixador de Franga, que á la nació espanyola tant se 'n hi donaba estar bé com malament ab Napoleon y que ab qui desitjaba estar be era ab los francesos.

—Ben xarrat. Lo poble sobre tot.

¿Ho veus com en Sagasta es un gran home?

—Si, pero mira que diu aquí.

—¿Qué?

—Que la noticia que t' acabo d' explicar no es certa. Y ho desmenteix la «Iberia», no 't pensis. ¿Qué dius are? ¿Encara estás tant entusiasmat ab en Sagasta?

—Home, quan no li ha dit, senyal que no convenia.

—Ja ho sabia que 'm sortirias ab aquesta pota de gall. Al cap y al fi, t' ha de ser molt difícil dissimular qu' ets progressista.

Vegin ara ab quina surt lo rey de Prussia.

Contestant á la Franga, ha dit que va fer present a son parent en Hohenzolern Sigmaringen, que 'n Prim no podia oferirli la corona d' Espanya.

M' agradaria saber que hi diu en Prim en aixó

La «Gaceta» ja ha publicat lo decret concedint un altre entorchat al general Gaminde. ¡Alsa amigo! Si aixó es pau, ni may que hi hagi guerra.

Si may los del *tomaquet* se volguessen escapar d' anarse á batrer ab los francesos, tenen la millor de las escusas: dient qu' ells son voluntaris de la llibertat y no d' en Sigmaringen, estan llestos y rellestos.

Segons se veu per lo que diuhen los telégramas, avans de que 'n «Xeringan» acceptés la corona d' Espanya, se coneix qu' entre éll y 'l rey de Prusia hi degué haber lo següent dialech:

—Oncle: ¿'m deixa ser rey d' Espanya?

—¿Qué m' ho demanas com á rey ó com á tio?

—Com á tio.

—Com á tio SI. Si m' no haguesses demanat com á rey t' hauria dit que NO...

Vaja, que per fer comedias no hi ha com la gent régia.

Si la qüestió europea no s' hagués arreglat ab la renúncia d' en Xeringan, ¿baix quin concepte hauria fet la guerra 'l rey de Prussia? ¿L' hauria fet com á rey ó com á oncle d' en «Hola, hola, ja 'ns xeringan»?

Preparin la llengua que 'ls vaig á donar una noticia.

En Leopoldo Hohenzolern Sigmaringen viu en lo castell de Sigmaringen en Wurtemberg á prop de Düsseldorf.

¿Ho han sabut llegir tot aixó?

Napoleon li digué al rey de Prusia:

—Es precis que li digas á ton parent en Sigmaringen, que no' accepti la corona d' Espanya,

Y 'l rey de Prusia li digué al emperador de Franga y dels francesos:

—Si vols que 'n Hohenzolern Sigmaringen no accepti la corona d' Espanya, dígal-li tu qu'ets també parent d' ell.

M' hauria agradat que s' hagués obert un expedient per averiguar de qui era parent en Hohenzolern Sigmaringen.

¡FORA!

Ja s' ha acabat la política,
ja s' han acabat los drets,
la llibertat s' evapora,
tot fou somni, tot fou vent.
Las argollas rovelladas
ja surten á fer son fet,
y 'ls recons de las presons
ja no estarán mes deserts.

Fora 'l prussí,
fora 'l francès,
fora 'ls monarcas
del estranger:
sols visqui Espanya
per sempre *amen*.

Alló, la Constitució,
fou una broma, res mes;
pero una broma que 'ns costa
la paciència y los diners.
Sols crech s' observará de ella
un article, 'l trenta tres,
que, si logra practicar-se,
matará tots los demés.

Fora 'l prussí,
etc., etc.

Ara las lleys serán totas
capritxos de un homenet
que, si vol penjar contraris,
ja te feina per llarch temps.
Formará una camarilla
composta de uns quants caps verts,
que 'l vici amagaran dintre
dels plechs del royal mantell.

Fora 'l prussí,
etc., etc.

Poble, poble, ja no ets lliure;
las cadenas de Isabel
vas trencar, ¿y no has de rompre
las de un príncep estranger?
¿Deixaren veure la patria
com qui ven remat de bens?
No, encara queda 'n Espanya
sanch dels braus y antichs guerrers.

Fora 'l prussí,
etc., etc.

Plora Espanya desgraciada,
plora, si, tos sufriments,
que ja aixugará tas llágrimas
la bandera que, á son temps,
bellugará pura y justa
en las regions del poder;
bandera que beneheixo
mentres maleheixo als reys.

Fora 'l prussí,
etc., etc.

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Una persona que tot ho sab, ens assegura que tementse la proximitat d' una guerra ab los francesos, s' anaban á pendrer moltes precaucions.

En Prim tenia ja intenció d' enviar á buscar á n' en Baldrich.

Las músicas de tots los regiments ensajaban de nou l' himne de Riego.

Lo govern anaba á donar ordre de que tots los sabres y bayonetas fossin esmoladas per esmolets francesos, á fi de distreure, per aquest medi, gent al enemich.

Los gobernadors civils volian manar que tothom fes caritat als de las orgas y al dels micos, obehint á la mateixa mira.

En Gaminde ja 's feya ferrá 'l caball.

En Gabriel Claret ja 's preparaba per reformar la geografia, fent espanyol lo Roselló y anomenant Piri-cimbrius als Piri-neos.

En Soler y Matas, lo batlle militar, anaba á presentar la dimisió.

Los progressistas estaban á punt d' encarregar un dinar á n' en Vilaseca, de un nap per barba.

Los cipayos estaban decidits á fer goig.

Los del *tomatech* volian arribarse fins á Girona.
Etc. etc.

En Napoleon dihen que ha inventat uns canons revolvers titolats «Ametralladors» y que disparan set ó vuit canonadas per minut. ¿Per qu'ls ha inventat? ¿Pels prussians ó pels francesos quan cridin *abajo l' emperador*?

Me fan riurer, per no dir que 'm fan plorar, aquestos reyots, per la manera com manan y disposan de la vida de sos subdits.

Per ells, aixó de declarar la guerra no es res d' importancia.

Jo 'ls arreglaria ben abiat imitant als Horacis y Curiacis.

En habenthi guerra, agafaba als que la promoguessin, los tancaba en lo circle d' una plassa de toros y un cop allí, que 's baralles-sin y fossin mal be tant com 'ls donés la real gana. Lo que guanyés aquell se 'n portaria las ganancias.

Are suposintse que la cuestió del candidat al nostre trono hagués anat endavant. ¿No hauria sigut millor que en lloch de anar vint y sinch ó trenta mil espanyols als Pirineos á rompre l' anima ab cincuenta mil francesos, y que en lloch de anar cinch ó siscentos mil francesos al Rhin á pegarse ab altres tants prussians, en Napoleon, lo rey de Prussia y en Sigmaringen, y fins, si volen, en Bismark, en Prim y en Grammont, s' haguessin tancat en una gabia ó en lo circle de una plassa de toros, y un cop allà fossin ells sols los que... discutissin y resolguessin la qüestió europea? D' aquesta manera, al menos, dels pecats dels pares los fills no 'n sortirian geperuts.

¿Conque la candidatura de 'n Sigmaringen se 'n ha anat al cel?.. Vesten, vesten, Sigmaringen, que 'l que 's queda ja 's compon... ó ja 's compondrá.

¿Parlem del sol y de la lluna?

Vaja, ja está dit. Siguem ministerials una vegada á la vida.

Al demés, sembla que la lluna 's va eclipsar l' altre dia.

Y sembla també que l' eclipse va anar acompanyat de pluja y vent.

¿Y 'l sol? ¡Oh! lo sol... *pica*.

Hi ha qui diu que 'l sol s' assembla á la Fransa y que la lluna á la Prussia, pero aixó deixó que ho digui qui vulgui.

Jo no m' hi fico, perque volent donar gust á n' en Prim, no vull parlar de Fransa ni de Prussia, sino del sol y de la lluna.

ESQUELLOTS.

En Joanet, per últim,
ha trobat rey,
y, si aqueix no 'ns agrada,
ne te sis mes;
senyor Joan,
si son com en Xaranga
tirils al mar.

Tenim mil emisaris
buscant monarca
que corrent con l' Olózoga,
capta que capta;
¡ay! y que 's trist
que la monarquia tinga
tant mals fadrins!

Si los reys se troessin
per los sallés,
potsé á ne 'n Rivero
un n' hi agradés;
qüestió de gust:
uns volen lo vi dols,
altres aixut.

O 'l poble es molt salvatge,
ó be il·lustrat,
puig que 'ls reys no volen
vení á manar;
mes, dígueume ara:
¿si no ve la República, (1)
de que fem manegas?

Tot penso (si es possible)
se arreglará,
pero pot ser que sigui
á preu de sanch;
es cosa justa,
que si per cas ho pagui
qui tingui culpa.

¿Pero qui, avuy dia, pensa
ab monarquia,
si ja casi no dona
senyals de vida?
puig, perque ho creguies
te diré que l'hi canto
ja las *ecequias*.

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Parlem de la lluna. Senyor Prim: aquesta vegada si que ha semblat com si anés á buscar la lluna ab un coba. Aixó es lo que té ser *llunatic*. ¿Que no ho sabia que hi havia d' haver un eclipse total de lluna? Anem: entornissen al llit ab lo seu candidat al trono, qu' aixó es la lluna.

En Prim, tot anant l' altre dia á la tertulia progressista de Madrid, debía pensar:

(1) La Federal de debo, per suposat.

—¿De que 'ls hi parlarem á n' aquest agent?
Ba! Parlemloshi de la lluna.
Es lo millor. Als progressistas parlemloshi
sempre de la lluna, y ja estan contents.

Lo Rus diu que volia dir al Francés:
—Si 't ficas ab Prussia, d' un buf 't torno
pitof.

Me va fer molta gracia lo següent diàlech
que vaig sentir no fa gaire entre dos treballa-
dors.

La gent del poble, per regla general, sem-
pre hi veu clar en las cuestiones políticas.

Vegin sino per la mostra.

—Flavio, deya l' un, ens volen posá un rey
y diuen que 'l francès no ho vol.

—Be, digué l' altre, lo francès y l' espa-
nyol serem dos, perque nosaltres si tenim mo-
dos tampoch l' hem de voler.

—Es clar, pero si 'l francès 'ns vé á inva-
dir, bé haurem d' ajudar á n' en Sigmarin-
gen.

—No soch del teu parer.

—Y donchs, ¿qu' haurem de fer?

—¿Qu' hem de fer? Mira: ¿si anem per la mon-
tanya y veyem un grupo de gent armada,
allavors nosaltres hem de preguntar: —¿Quién
vive?—Si, 'ns contestan: *sacrrre nom di...* alla-
voras 'ls hi hem de donar eixa resposta:
¡Brrum!.. Y si en lloch de dirnos aixó ens
contestan: ¡Donner!... ¡Wetter! Sigmaringen!
allavors hem de contestar aixó altre: ¡Brrum!
Desenganyat noy, nosaltres hem de dir com
los jesuitas, *qui non est mecum contra me est.*

Los progressistas volian y pretenian que si
la guerra europea hagués estallat y Espanya,
com era de presumir y de temer, hi hagués
tingut de pendrer part, que 'l poble, es á dir,
lo partit republicá, estigués al costat d' ells.

Examinant la qüestió, hem trobat que 'ls
progressistas, per obtenir l' ajuda del país,
han contret los següents mérits:

Las circulars de 'n Sagasta.

La capitació (hi falta un *de* al devant) de 'n
Figueroa.

La companyia de la porra.

La detenció y encarcerament d' escriptors.

La disolució de reunions públicas.

Las novas tarifas industrials d' en Figue-
rola.

Los tractats de comers del mateix.

Los estats de siti.

La suspensió de las garantías.

Los galons de 'n Gaminde.

Los de 'n Baldrich.

Lo viatge d' aquest últim á Puerto Rico.

Los fets de Cadiz.

Los de Jerez.

Los de Málaga.

Las bombas de Valencia.

Lo desarme de la milícia ciutadana.

Lo siti de Gracia.

La pallissa de la Bisbal.

La creació del batalló dels *cipayos*.

La del batalló del tomaquet.

Los fets (hi falta un *des*) de Montalegre.

La mort de 'n Carvajal.

La de 'n Guillen.

La Carraca.

Lo Ponton.

Los presidis de Burgos y otras bandas.

Las quintas y matriculas de mar, etc. etc.
etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc.

¿No 'ls sembla prou tot aixó, perque 'l poble

ajudi en tot y per tot als progressistas? Donchs
encara hi ha molt mes.

Los progressistas diuen que no hem de
tardar molt en anar plegats ells y nosaltres.
A no ser que siga per anar á l' emigració á
purgar los seus errors, no hi veig medi.

FRASES MODERADAS.

No 's ven res.—No 's fa ni un cuarto.—
Aquest desordre no pot anar.—Te de venir una
ma de ferro.

FRASES PROGRESSISTAS.

La llibertat perilla.—¡Viva l' avi!—Lo po-
ble es soberá.—Jo soch mes lliberal que vosté,
sino que...—Jo tambe soch republicá, pero...—
Si un dia hem de anar plegats...—La reacció
y la ma oculta treballan.—Los carlinos conspi-
ran.—Carlos septim vol entrar.

FRASES FEDERALS.

Ja veurán: las nostras, si 'n tenim, que las
diguin ells.

Home, don Joan: ja que tant empenyo té en
donar la corona d' Espanya, ¿perque no fa com
los romans? ¿Perque no la treu á pública su-
basta, y no la concedeix al major postor?

Un mal pensat, argumentaba l' altre dia de
la següent manera:

Si en Prim y cingú mes que 'n Prim *ofereix*
la corona d' Espanya, senyal qu' es d' ell.
Donchs si es d' ell, ¿perque en lloch de oferir-la
no se la posa?

—¿Que va cremat! li digué un primista acér-
rim; esperis, home, esperis, que tot viadrá.

Ab aixó de 'n Xeringan ningú hi ha gua-
nyat mes que 'n Topete. Francament, si 'l que
l' hagués anat á buscar hagués sigut ell, con-
fesso que m' hauria fet llástima.

¡Vaya un paperot com li volian fer jugar!

¡ALELUYA! ¡KIRIE ELEYSON!

¡Ah salao!.. ja 'l tenim,
desd' arc re 'ns faltará.
Los jovers tindran promesas,
las noyas tindran gulans;
en Prim, podrá anar de cassa,
en Figuerola, quebrar,
y en Montpensier, fer comers
ab pomas, tronjas y carn.
Aixis com ara 'ls *cipayos*
no mes guanyaban sis rals,
desd' arc 'ls ne daran dotze,
un uniforme morat,
y cada vint y tres dias
dos espadenyas y guants.
Després hi haurá grans milloras:
la Rambla, la engrandirán,
hi haurá llibertat de impremta,
y escriptors encarellats;
y flus perque no 's marmuri,
reunions se permiterán,
procurant que 'ls que allí parlin,
sigan al punt agafats.

Hi haurá molts mestres qu' ensenyin
lo nom tant atravesat
de aqueix monarca magnánim
que als espanyols salvará,
y moltes altres reformas
que no dich per no ser llarch...

Mes ¡ay! que 'l nou rey d' Espanya
com un bolado 's desfá,
¡ay! que lo castell de cartas
se va desfent ja per graus,
que si bé 'n Joan Prim treballa
la Fransa desfá 'ls treballs.

Pobreta, pobreta Espanya:
¡si qu' estás en bonas mans!
¡entre 'n Prim y Napoleon!
¡entre 'n Prim y lo Bismark!..
¿Quan s' acabarà eixa farsa?
¿Quan vindrá la federal?

PAU ROSELLA.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

Benito: Barcelona.—No señor.—Nitus.—
Idem.—La seva batallada ha arribat tart. En-
vihi 'ls versos y veurém.—Pau Bullanga.—
Idem.—L' altra poesia que m' ha enviat sobre
ser poch d' actualitat, no m' acaba d' agradar.
Li dich, perque vosté 's coneix que sap ahont
té la ma dreta.—Escriguí.—Pau Rosella.—
Idem.—Li poso la poesia corregida una mica.
—G. M. y D.—Idem.—Como V. comprenderá
en su buen juicio, el trabajo que ha mandado
no sirve por no ser de actualidad. Mande us-
ted alguna otra cosa.—B.—Id.—Su oda de
usted empieza muy bien, pero acaba muy mal.
Si hace usted otra menos transparente, se la
insertaré.—Seitnes.—Id.—Segueixi escribint.
—Le Barrié.—Id.—No puede insertarse.—
M. P.—Manresa.—Sus trabajos son muy apre-
ciabiles, pero no sirven para nuestro semanario.
La Correspondencia al director ó adminis-
trador de la Campana de Gracia.

Solució a la última Xarada.

Sa-ra-ga-ta.

XARADA.

La primera n' es vocal,
menjo molt de ma segona,
hu y dos dich á ma filleta
quant vull que 's llevi ben d' Lora.
Lo govern no 'm dos y tres
y hu, dos, tres, mos sentiments;
si no se 'm dos, tres es clar,
no estich per res, francament;
las cuarta fan molt servey,
y privan d' ensopegar
tant pe 'ls carrers, com per casa,
y Ateneos, y altres parts.
Lo meu tot per las iglesias
ho trobarás ab exés,
també s' aplica á ne 'ls neos
segons crech, ab molt acert.

S.

La solució, per suposat, dissapte.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.—Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.